

Úvod

Milí čtenáři, dostáváte do rukou veršovanou alegorii, která vypráví příběh o krutovládě, zvůli a v neposlední řadě o manipulaci.

Nechávám čistě na vás, kam se necháte tímto příběhem zavést a co ve vás vyvolá. Při jeho psaní jsem se soustředil především na popis viditelných rozporů a dvojích metrů, kdy se něco jiného mluví, a něco zcela jiného se děje.

Moji alegorii lze brát i jako silné varování před válečnými běsy a varování před všemi, kdo nás do těchto běsů hodlají z různých pohnutek zatáhnout.

„Drak“ i „vlkodlak“ zosobňují symboly propagandy, kdy je velice snadné pomocí strachu a zášti získat většinu na stranu, kterou by normálně tato většina nikdy nemohla hájit, neboť tím hájí svou vlastní zkázu. Z černého se ale dá rychle vytvořit bílé – a naopak. Doplňme-li do pomyslné mozaiky našeho příběhu záměrně udržovanou nevzdělanost většiny, jsou splněny všechny předpoklady pro rozpoutání čehosi ničivého a odporného.

Ne vždy je „boj proti drakovi“ ušlechtilým a hrdinným počinem. A to ve chvíli, kdy proti „drakovi“ bojuje samotný drak. Lidé umírají ve jménu čehosi – ve jménu zdánlivě vznešených hodnot – a přitom je vše jen něčí krutou hrou.

Pevně věřím, že vás následující děj upoutá a že budete mít o čem přemýšlet.

Nebe blesky křižovaly
mraky černé jako saze
les, co nikdo nevysázel
liják předvedl své svaly

Vlny nezastaví hráze
břehy koušou, pláže halí
ryk bouře je vytrvalý
s loďkou příboj krutě házel

Andělská tvář na obraze
prince čeká anabáze
dračí oheň skály pálí
Když nic není v rovnováze
každý krok se platí draze
světlo ztratilo se – v dáli

V kalné řece pod mangrovy
tam, kde krokodýl si hoví
další dobrodruh se brodí
Kdo se sani stává daní?
Každý měsíc dívku shání
k jeskyni ji vozí lodí

Jaké má být ženy stáří?
Komu že drak život zmaří?
Těm, kterým je do třiceti
Je to jedno, zda je panna
svobodná či dlouho vdaná
bezdětná, či zda má děti

Promiskuitní či čistá
Saň se na každičkou chystá
ze seznamu vybere je
Ať je obézní či útlá
otevřená – či vše tutlá
Drak si různá menu přeje

Princeznu pak navrch vězní
v království již radost nezní
jenom strach zde všude vládne
Odvážlivci odkudkoli
doufají, že stvůru skolí
každý z nich však mrtev padne

Jednotlivci, vojska celá
spousta mužů krvácela
Saň zvýšením daně hrozí
Každý měsíc žena mladá
úzkostí a děsem strádá
kam zmizeli všichni bozi?

Převozník se celý chvěje
zná oběti beznaděje
přepraví je – a tam nechá
Vždy u vchodu sluje dračí
ten pohled mu vsutku stačí
špice hory je jak střecha

II. Rozhovor

Král ovdověl a velmi sešel
jeho dceru jedinou
drží drak – dny neplynou
Přemýšlí vladař o maceše?

Síly už nemá, čelí stáří
Kdo mu dceru zachrání?
Šediny má na skráních
Jediná saň mu všechno zmaří?

Doufal – už doufat nedokáže
Což jeho trůn osiří?
Srdce má jak v hmoždíři
znaveny klesnou jeho paže

Syn komorníka před ním klečí
„Hodlám, Vaše výsosti
Vaši dceru vyprostit
z područí draka – do bezpečí“

Král jenom hlavou smutně kývá
„Mnoho rodů královských
chlapče, opustil již smích
z jediných synů je kus zdiva

V mohylách, co jsou jejich hroby...
Žij, pij, myslí na slečny
Na nic je být statečný
když kuráž zázrak nezpůsobí“

„Pane můj, já to vskutku nevzdám
budu, kdo se pokusí
sekat draka na kusy
Snad bude šťastná moje hvězda“

„Co navíc máš, než mrtví reci?
Čím chceš draka přemoci?“
„Jak není dne bez noci
bez víry div se nerozsvěcí...“

Jsem sám, opuštěn
vlastně všemi
bez ženy, dcery, bez přítele
vše, co jsem chtěl
to mé ego jen
Nebylo by snad lepší nemít?
Že mi snad občas bylo skvěle?
Nic není jen tak
bez boje
Majetek se rozkutálí
i nejkrásnější těla
rozloží ten neřád věk
Vděk?
Vášeň je jako svaly
ochabne, když se neposílí
Co mé je
oč mne nikdo nepřipraví?
Duše?
Tak je jak pařez shnilý
Myšlení? To mi zdupou davy:

Hrad sežehne jeden poryv dračí
stejně je křehká žití nit
Sex? Tak ten většině asi stačí
Jak se však z hříchů vyvinit?

Vůbec nic odsud si neodnesu
a co tu vlastně zanechám?
Sázel jsem na hrdost, na noblesu
uvnitř jsem prázdný, zvenku sám

Toužil jsem hromadit – vše mi mizí
vládnout jsem chtěl – jsem v područí
vlastních ztrát – nenaplněných vizí
osudu, jenž mi poručí

Koho jsem zachránil? Sám jsem ztracen
Kdo chce moc dobra, končí zlý
Rovnováha není (Draho, láce)
žitím jsme si ji podřízli...